

студентом, так звані «студентські консультативні комітети», призначення яких не просто заповнити шкільну дошку, а створити неформальні способи самоуправління для учнів, для того, щоб кожний міг внести свій вклад в управління школою [1].

Концепція залучення учнів зазвичай актуалізується тоді, коли шкільний освітній простір аналізує пріоритетність освітніх стратегій та методик викладання, що стосуються факторів розвитку: інтелектуального, емоційного, поведінкового, фізичного та соціального характеру, які або посилюють, або шкодять навчанню учнів, що і відповідає сучасному вектору освітніх реформ.

Список використаних джерел

1. Fredricks, J., McColskey, W., Meli, J., Mordica, J., Montrosse, B., and Mooney, K. (2011). Measuring student engagement in upper elementary through high school: a description of 21 instruments. (Issues & Answers Report, REL 2011–No. 098). Washington, DC: U.S. Department of Education, Institute of Education Sciences, National Center for Education Evaluation and Regional Assistance, Regional Educational Laboratory Southeast. Retrieved from <http://ies.ed.gov/ncee/edlabs>.

КОСТАН І.С.,
МОЛНАР Т.І.

Мукачівський державний університет, Україна

ПРОФЕСІЙНА МОБІЛЬНІСТЬ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ЯК ПРЕДМЕТ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Сучасний освітній простір характеризується збільшенням вимог до інтелектуальних здібностей та практичних навичок майбутніх фахівців, їхніх можливостей сприймати нове та змінюватися відповідно до викликів часу. Це актуалізує проблему формування мобільності як особливої особистісної якості саме у процесі освіти, яка стає пріоритетним чинником формування суспільного інтелекту, національним ресурсом оновлення соціального життя. Відтак, загострюється питання якості освіти на всіх її рівнях, особливо в аспекті професійної підготовки нової генерації педагогічних кадрів, здатних як до особистісно-професійного саморозвитку та життєвої самореалізації, так і до формування компетенції мобільної життєтворчості вихованців.

У педагогічному доробку науковців (О. Архангельський, Л. Горюнова, Б. Ігошев, Л. Мітіна, О. Нікітіна) містяться підходи до вивчення категорії професійної мобільності майбутніх спеціалістів у процесі фахової підготовки, зокрема в педагогічному коледжі (М. Пазюкова); в системі додаткової професійної освіти педагогів (Л. Амірова, Т. Большакова, Ю. Калиновський). Цінними є напрацювання дослідників, де професійна мобільність розглядається в контексті компетентісної парадигми (В. Адольф, І. Гришина, Е. Зеєр, Л. Овчарук, Л. Петровська, А. Реан).

Нинішнє динамічне суспільство потребує фахівця, здатного швидко адаптуватися до складних умов соціальної і професійної дійсності, самостійно й відповідально приймати рішення, зорієнтованого на успіх та постійне самовдосконалення. Отже, саме мобільність є одним із невід'ємних показників

соціальної та професійної зрілості суб'єкта і тією особистісною характеристикою, що засвідчує внутрішню готовність людини до якісних змін, перетворень.

Відмітимо, що основою сучасної інноваційної освітньої парадигми стають такі ключові компоненти, як саморозвиток, самоосвіта, самовдосконалення, самопроекування – суб'єктно спрямовані складові освітнього простору. Збільшується відповідальність учителя за результати власної праці. У даний час суб'єкт професійно-педагогічної діяльності (особливо, майбутній педагог) повинен уміти керувати освітніми процесами, проектувати та реалізовувати на практиці освітні ситуації нового типу, що постійно розвиваються і вдосконалюються, орієнтуючись, насамперед, на розвиток людських здібностей, а не тільки на трансляцію традиційних знань, умінь, навичок. Таким чином, учитель стає активним організатором освітнього процесу, здатним гнучко адаптуватися до мінливих умов професійно-педагогічної діяльності.

Діяльність учителя початкових класів передбачає грамотну й ефективну реалізацію численних професійних функцій, реалізація яких можлива лише тоді, коли будуть створені умови і розроблені механізми розвитку професійно-педагогічної мобільності, що сприяє реалізації освітніх цілей з орієнтацією на перспективу. Виникає необхідність організації безперервної професійно-педагогічної підготовки педагогів, які спроможні успішно адаптуватися в умовах глобальних соціальних змін.

Викликає інтерес думка Ю. Музиченко, який визначає професійну мобільність як «здатність» особистості педагога (андрагога, менеджера освіти) організувати співдіяльність з іншими суб'єктами освітньо-виховного процесу (учнями, їх батьками, колегами, адміністрацією, партнерами, представниками соціуму) згідно з цілями й завданнями сучасної концепції освіти, цінностями світової, вітчизняної, регіональної та національної культур.

Слід зазначити, що в трактуванні О. Кіпіної педагогічна мобільність є інтегративною характеристикою, що включає всі види мобільності й компетентності, що є необхідними при самореалізації педагога в професійній діяльності, соціумі й культурі.

Зокрема, Н. Дячок вважає, що професійна мобільність являє собою комплекс таких особистісних якостей та здібностей особистості: соціальна активність, що виражається в готовності брати участь у різноманітних громадських заходах, проектах різної змістової спрямованості; діяльний інтерес до різних сфер соціальної і професійної активності; висока адаптивність до різних суспільних ситуацій, функціонально різних видів діяльності; креативність, інноваційність, налаштованість на творче ставлення до будь-якої справи, творче перетворення будь-якої ситуації [2, с.180].

Актуальною є думка М. Гордієнка про те, що професійна мобільність як інтегральна особистісно-професійна якість майбутнього педагога, що забезпечує його особистісну самореалізацію і в той самий час розвиток сфери професійної педагогічної діяльності, стає чинником динамічного розвитку суспільства [1].

Таким чином, професійна мобільність майбутнього вчителя (як інтегративна якість особистості) передбачає динамічний стан індивіда, здатного гнучко

адаптуватися до зміни змісту й умов професійно-педагогічної діяльності, усвідомлює необхідність безперервної самоосвіти і вміє з її допомогою підтримувати власний професійно-творчий і соціальний потенціал.

Список використаних джерел

1. Гордієнко М. Г. Професійна мобільність у наукових дослідженнях / М. Г. Гордієнко // Педагогіка і психологія. – 2011. – № 4. – С. 106-114.
2. Дячок Н. В. Формування професійної мобільності як спосіб забезпечення якісної освіти / Н.В. Дячок // Вісник ЛНУ імені Тараса Шевченка. – 2016. – № 3(300). – С. 177-187.
3. Музиченко Ю. Професійна мобільність учителя в умовах формування загальноєвропейського освітнього простору / Ю. Музиченко // Шлях освіти. – 2007. – № 3. – С. 17-20.

КОСТРУБ С.К.,

ГАСНЮК В.В.,

Мукачівський державний університет, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОНАВСЬКОЇ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ МУЗИЧНИХ ТВОРІВ СТУДЕНТАМИ-ВОКАЛІСТАМИ

Виконавство займає особливе місце у професійній підготовці сучасного викладача мистецьких дисциплін. По-перше, воно є однією з форм вокально-виконавської діяльності, а по-друге – її підґрунтям, адже саме виконавська діяльність найбільшою мірою сприяє розкриттю особистості педагога-музиканта [2].

До початку XIX століття мистецтво інтерпретації було тісно пов'язане з композиторською творчістю. Як самостійне мистецтво, інтерпретація набуває особливого значення у 20-30-і роки XIX століття. У виконавській практиці затверджується новий тип музиканта-інтерпретатора і виконавця творів інших композиторів. Паралельно існують традиції авторського виконавства. Інтерпретаторами творів інших авторів були Ф. Ліст, А. Рубінштейн, С.Рахманінов. З другої половини XIX століття складається теорія музичної інтерпретації, яка до початку XX століття стає однією з галузей музикознавства. Великий внесок у розвиток теорії інтерпретації внесли Г.Коган, Г.Нейгауз, С.Фейнберг та інші.

У процесі інтерпретації велике значення має індивідуальність виконавця. Його складовими є світогляд особистості, ступінь розвитку інтелекту, приналежність до певного художнього типу, розвиток волевих якостей, високий рівень загальної культури і художнього смаку, наявність професійних здібностей, рівень володіння технікою, ступінь чуттєво-емоційної сфери, наявність артистизму [3, с.8].

Майстерність вокаліста-інтерпретатора, спрямована на емоційний відгук слухача і завоювання духовних висот мистецтва, залежить від сукупності стильових механізмів, відтворених в «живому» творчому процесі. У системі сучасної вищої музичної освіти, окрім загальноприйнятих вокально-технічних і художніх завдань, студент-вокаліст оволодіває синергетичним підходом до сприйняття, розуміння

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>